

— Είνε δυνατόν νά είνε έπιφθονος τύχη ώ; ή ίδική μου; άνέκραξε.

— Βεβαίως είνε δυνατόν νά φθονή τις την άσπιλον ύπαρξίν σας και την τύχην του νά γενήτε έντιμως δεκτή εις άξιοσέβαστον οίκον.

‘Η Χάρις έστραφη ζωηρώς, ζητούσα νά διακρίνη την έκφρασιν της φυσιογνωμίας της συντρόφου της.

— Πώς λέγετε ταῦτα μετά περιβόλου τρόπου, έψιθυρισε.

Την φοράν ταῦτην δὲν ξλαβεν οὔτε άπαντησιν. Τὸ πένθιμον πρόσωπον έκαθητο άκινητον ἐπὶ τοῦ κιβωτίου.

‘Η Χάρις θυγέρθη και ἐπλησίασε τὸ κάθισμά της πρὸς τὸ τῆς νοσοκόμου.

— Θὰ είνε ίσως ωμαντικὴ ή θυγέρης σας, εἶπε. Πάσις περιήλθετε εἰς τὴν κατάστασιν ταῦτην, εἰς ἣν σας βλέπω ήδη; Ἐκτελεῖτε τρομερὰ καθήκοντα και διεγείρετε ἐν ἑψιζωηρήν ένδιαφέρον. Δότε μοι τὴν χειρά σας.

‘Η Μέρση ήρονήθη τὴν τεινομένην χειρά και συνεστάλη ἐπὶ τοῦ κιβωτίου.

— Δὲν εἴμεθα λοιπὸν φίλαι; ήρώτησεν η Χάρις ἔκπληκτος.

— Δὲν δυνάμεθα νά ήμεθα φίλαι.

— Διατί;

‘Η νοσοκόμος ἐτήρητε πείσμονα σιωπήν, ήτις θυγέρησεν εἰς τὴν σύντροφόν της τὸν δισταγμόν της εἰς τὸ νά εἴπη τὸ ονομά της.

— Μαντεύω ἄρα ἀσφαλῶς; ήρώτησεν. Υποθέτω ὅτι θὰ ήσθε μετημφιεσμένη τι; μεγάλη κυρία...

‘Η Μέρση ήρξατο νά γελά μετά πικρᾶς γλυκύτητος.

— Εγώ... μεγάλη κυρία! εἶπε. Δι' ἀγάπην Θεοῦ, σιωπήσατε!

‘Αλλ' ή περιέργεια τῆς Χάριτος εἶχε ζωηρότατα διεγείρθη.

‘Εδίστασεν.

— ‘Απαξ ἔτι, ἐπανέλαβε μετά γλυκύτητος, ἀς γίνωμεν φίλαι.

Καί, ἐνῷ ὀμίλει, ἔθετε τὴν χειρά της ἐπὶ τοῦ ὄμου τῆς Μέρσης, ήτις θυγέρησεν αὐτὴν ἀποτόμως.

‘Η Χάρις, προσβληθεῖσα, ἐκ τοῦ κινήματος τούτου, συνεστάλη και αὐτη.

— ‘Αχ! άνέκραξεν αὐτη, εἰσθε κακή!

— Είμαι τούναντίον καλή, ἀπήντησεν η νοσοκόμος μετ' ἀλγεινοτάτης θλίψεως.

— Καί ἐκ τῆς καλωσύνης σας μὲ ἀπωθεῖτε;... Καί τοῦτο ἄφον ήδη σας διηγήθην τὴν ιστορίαν μου;...

— Μὴ ζητήτε τὴν ίδικήν μου, μή με βιαζετε νά θυμίλησω· άνέκραξε, σκληρώς θὰ μετεμελεῖσθε ἐπὶ τούτῳ.

‘Η Χάρις δὲν έθεωρησεν έκατην ήτηθεισχ.

— Εγώ θυγάτης έπέδειξα έμπιστοσύνην πρὸς θυγάτης, έξηκολούθησεν. ‘Ηδη μοὶ ἀρνεῖσθε τὴν ίδικήν σας, έγώ μένω θυμὸν εὐγνώμων και δὲν θέλετε νά μὲ ἀγαπήσητε Τοῦτο δὲν είνε γενναῖον.

— Καλὰ λοιπόν!... εἶπεν η Μέρση Μέρση, καθήσατε.

‘Η καρδία τῆς Χάριτος ἐπαλλει ζωη-

ρῶς ἐν τῇ προσδοκίᾳ τῆς ἀνακοινώσεως ήν ἔμελλε ν' ἀκούσῃ.

‘Επλησίασεν ἔτι μᾶλλον τὸ κάθισμά της πρὸς τὸ κιβωτίον, ἀλλ' ή Μέρση δι' ισχυρῆς χειρός ἀπώθησε τὸ κάθισμα τῆς συντρόφου της.

— Μή! εἰπε μετὰ δριμύτητος, μὴ τόσον πλησίον μου· δὲν γνωρίζετε τὶ πράττετε.

— Μέγιστε Θεέ!...

— Μὴ τόσον πλησίον! ἀκούετε;... Δὲν μαντεύετε τὶ μέλλω νά σᾶς εἴπω.

‘Η Χάρις θυγέρωσε τὴν φορὰν ταῦτην, χωρὶς νά προφέρη λέξιν.

Διέρρευσε στιγμὴ σιωπῆς.

‘Ασθενής λάθυψις ἔξελαχμψεν ἀπὸ τῆς ἑτοιμοσέβεστου λυχνίας και ἐφώτισε τὴν Μέρσην, σχεδὸν ἐνοκλαζουσαν ἐπὶ τοῦ κιβωτίου, ἐρείδουσαν τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῶν γονάτων και κρύπτουσαν τὴν μορφὴν διὰ τῶν χειρῶν της.

Μετὰ ἦν λεπτὸν τὸ δωμάτιον ἐβυθίσθη εἰς τέλειον σκότος.

‘Ακριβῶς καθ' ἦν στιγμὴν ἡ σκοτία περιεκάλυψε τὰς δύο γυναικες, ἡ νοσοκόμος ήρξατο νά διληθῇ.

— ‘Οταν ἔζη ἡ μήτηρ σας, εἶπεν ἀποτόμως, σᾶς συνέθη ποτὲ νά διατρέξητε μετ' αὐτῆς νύκτα τὰς ὁδοὺς μεγαλουπλεῶς τινος;

Παραδίξος ἐρώτησις.

‘Η Μέρση Μέρρικ δὲν κατήρχετο ποσῶς διὰ τῆς συνήθους θυγέρης τῆς έμπιστευτικῆς συνδιαλέξεως, τὴν ὅποιαν η Χάρις εἶχεν ἀποκιτήση παρὰ τῆς νέας φίλης της.

‘Η Χάρις ἀπεκρίθη ἀπλῶς:

— Δὲν σᾶς ἔννοω.

— Θὰ προσπαθήσω λοιπὸν νά σᾶς βοηθήσω, διὰ νά μ' ἔννοήσητε καλλίτερον, εἶπεν η νοσοκόμος.

‘Η ἀπροσποίστος τραχύτης και ἡ μεγάλη ψυχρότης τῆς φωνῆς της ἔξηλειθησαν αἰφνιδίως, και ἀνέλαβε πάλιν αὕτη τὴν θλίβερὸν αὐτῆς χάριν.

— Θ' ἀναγνώσκετε βεβαίως ἐφημερίδας, ὅπως δόλος ὁ κόσμος, δὲν ἔχει οὔτω; ἔξηκολούθησεν. ‘Ανεγνώσατε λοιπὸν ποτὲ ιστορίαν τινὰ τῶν δυσμοίρων ἐκείνων ὑπάρξεων, τῶν δόμοιων μας, θυησκουσῶν ἐκ πείνης, ἀπωθούμενων παρ' ἀπάντων, και τὰς ὅποιας η ‘Ανάγκη παρασύρει εἰς τὴν Αμαρτίαν;

‘Η Χάρις, τῆς ὅποιας η κατάπληξις ἔβαινεν αὔξουσα, ἀπεκρίθη ὅτι πολλάκις εἶχεν ἀναγνώσει παρομοίας ιστορίας εἰς ἐφημερίδας και βιβλία.

— Καί ἐαν αἱ δυστυχεῖς αὐταὶ λιμοκτονοῦσαι ἀμαρτωλαὶ είνε γυναικες... ἔχετε ἀκούσει νά δύμιλωσι περί τινων Ασύλων πρωρισμένων νά τὰς προστατεύωσι και τὰς ἐπαναγάγωσιν εἰς τὸ καλόν;

‘Η Χάρις ἔμενεν ἐμβρόντητος.

‘Αόριστος θυγάτης διήλασε τὸ πνεῦμα της, ὅτι ἔμελλε νά μάθῃ τι φρικωδῶς θλίβερόν.

[“Ἐπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ.

ΔΕΧΟΜΕΘΑ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΑΣ

ἀπὸ τοῦ φύλλου 319, ἀπὸ τοῦ διπλού
δημοσιεύοντας

ΝΕΑ ΟΛΩΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

A. LUTAUD

ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗ

τροποποιηθεῖσα συμφώνως τῇ ‘Ελληνικῇ νομοθεσίᾳ

ὑπό

Α. ΚΑΛΛΙΒΩΚΑ

θρηγητοῦ τῆς Ιατροδικαστικῆς ἐν τῷ Εθνικῷ

Παρεπιστημών.

Τόμος εἰς 8ον ἐκ σελ. 356, τιμώμενος δραχ. 8,
ταχυδρομικῶς 8,50 και ἐν τῷ ἔξωτερικῷ φρ. χρυσ. 8.

Α. ΚΑΛΛΙΒΩΚΑ

ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΑ ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΑ

περὶ τῶν ἐξ αἰματος κηλείδων

μετὰ εἰκότων.

Τόμος εἰς 8ον ἐκ σελ. 62, τιμώμενος δραχ. 2,
ταχυδρομικῶς 2,30.

Εύρισκονται ἀμφότερα ἐν τῷ γραφείῳ ήμῶν.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

I. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Τόμος καλλιτεχνικῶντος ἐκ 912 σελίδων
μετὰ καλλιτεχνικοῦ ἔξωφύλλου
γραφέντος ὑπὸ τοῦ κυρίου

Ο. ΑΝΝΙΝΟΥ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΛΗΛΟΤΕΡΟΝ

ΔΩΡΟΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ

Διέ αἱμφότερα τὰ φύλα, διὰ πᾶσαν θλιβείαν
καὶ τάξειν.

Τιμὴ χρυσοδέτων διὰ τὸ ἐσωτερικὸν δρ. 4.
‘Απλῶν μετὰ καλλιτεχνικοῦ ἔξωφύλλου δρ. 3.

Διὰ τὸ ἔξωτερικὸν πληρωτέα εἰς φρ. χρυσ. 8.
Παρακαλοῦνται οἱ ἔχοντες ἀγγελίας νά ἐπιστρέψουνται τῷ πατέρᾳ Ι. Γ. Τσακασιάνῳ ἐνταῦθα, ην ἐπιθυμούντες δὲν ν' ἀποκτήσωσι ταῦτα, διὰ πέμψωσι τὸ ἀντίτυμον η τῷ πατέρᾳ Τσακασιάνῳ, η τῇ διευθύνσει τῶν ‘Έκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.

ΟΡΟΛΟΓΙΟΝ ΑΝΤΙ ΜΙΑΣ ΔΡΑΧΜΗΣ

ΔΕΙΚΝΥΟΝ

τὰς ἡμέρας τοῦ μηνὸς και τῆς ἔδομάδος, τὸ Πάσχα και τὰς ἀλλας ἀκινήτους ἐορτάς. Τοιούτον είνε τὸ ἡμερολόγιον τοῦ Σύμπαντος. ‘Ισχει δι'

ἐκπατὸν ξητη!

εὑρίσκεται ἐν τῷ Γραφείῳ ήμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ ‘Έκλεκτὰ Μυθιστορημάτα’, κατὰ πᾶσαν ἐποχήν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι: ‘Έκλεκτῶν Μυθιστορημάτων’ τῶν Α', Β', Γ' και Δ' δεδεμένοι στερεώτατα και κομψήτατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ήμῶν. ‘Ἐπισής φύλλα τῶν ‘Έκλεκτῶν Μυθιστορημάτων’ τοῦ Α' Β' και Γ' ‘Ετούς πρὸς λεπτὰ 20 ἐκαστον, τοῦ δὲ Δ' πρὸς λεπτὰ 10.